

Vejen til Zion

Jessica Larsen

Baseret på en sand historie

Richmond i Missouri den 2. juni 1862

»Mary, hvad ser du?« Marys stedmor hviskede stille fra sin sygeseng.

»Kampene synes at komme nærmere,« sagde Mary og så ud af vinduet. Den amerikanske borgerkrig blev udkæmpet nogle få kilometer derfra. Lyden af geværskud havde fyldt luften, siden det blev lyst. Mary vendte sig mod sin stedmor. »Jeg er ked af det. Jeg tror ikke, at vi kan forlade huset for at hente en læge.«

»Kom nærmere,« Mary satte sig ved siden af sengen og holdt sin stedmor i hånden. »Jeg ved, at din far stadig ikke er rask,« sagde Marys stedmor stille, »men du må bringe familien til Zion – din bror, din søster og tvillingerne. Giv ikke din far fred, før han rejser til Rocky Mountains! Lov mig det!«

Mary vidste, hvor meget hendes familie ønskede at tage til Salt Lake City. Da de havde hørt om evangeliet og var blevet døbt, havde de forladt England for at slutte sig til de hellige i Zion. Men ville det overhovedet være muligt? Hun kastede et blik på sin far, som sad stille i sin stol. For tre år siden var hendes far blevet ramt af et forfærdeligt slagtilfælde, der havde lammet hans venstre side.

Mary tog en dyb indånding. »Jeg lover det,« hviskede hun.

Kort tid efter lukkede Marys stedmor sine øjne for sidste gang.

En morgen kort tid efter besluttede Mary, at det var på tide at fortælle hendes far om hendes løfte. »Jeg ved, at jeg kun er 14 år,« sagde hun, »men jeg må føre vores familie til Zion.« Hun hørte tvillingerne vågne. »Jeg må gå i gang med morgenmaden,« sagde hun. »Men prøv at tænke over det.«

Nogle få dage efter kaldte far på Mary. »Det er alt sammen arrangeret,« sagde han. Hans tale var stadig sløret på grund af slagtilfældet. »Jeg har solgt vores land og kulminen, så vi kan købe en vogn, nogle okser, køer og lidt forsyninger. Et vogntog skulle snart rejse mod vest. De er ikke sidste dages hellige, men vi kan følges med dem til Iowa. Når vi kommer dertil, kan vi rejse med en gruppe hellige, der skal til Saltsødalene.«

Mary kastede sine arme om ham. »Tak, far.« Snart skulle de rejse til Zion!

Dagene gik hurtigt, mens Mary hjalp til med at gøre familien klar til deres rejse. »Alt skal nok gå godt,« sagde hun til sig selv. »Snart er vi i Zion.«

Men så blev far syg. Hans mund hang ned på den ene side, og Mary var bange for, at det var endnu et slagtilfælde.

»Han er for syg til at rejse,« fortalte hun lederen af vogntoget. »Vi skal kun bruge nogle dage, så han kan få det bedre.«

»Vi kan ikke vente,« sagde manden brysk. Da han så

Marys ansigt, blev han lidt blidere. »I kan blive her, indtil han er klar til at rejse, så kan I indhente os.« Uden noget andet valg gik Mary med til det.

En uge senere fik Mary familien klar til at rejse igen. »Tvillingerne og Sarah kan ride på okserne,« fortalte hun til Jackson, hendes 9-årige bror. »Far kan sidde i vognen, og du kan hjælpe mig med at styre okserne.«

»Jeg er bange,« sagde Sarah meget stille. Hun var kun seks år, og hun så meget lille ud på oksens brede ryg. De fireårige tvillinger så på Mary med store øjne.

ILLUSTRATION: MELISSA MANWILL